

[Viggo Hauch.]

højtærede minister om, for i det krav, vi har stillet op, og som vi mente at have fået opfyldt, har vi regnet med, at vi var i fuld overensstemmelse med den højtærede landbrugsminister efter de udtalelser, han i årenes løb har fremsat i spørgsmålet om grundstigningsskyld på landbrugsjord.

På grund af deres beliggenhed i yderzonen må disse ejendomme jo kun bruges til jordbrug, gartneri el. lign.; de må ikke bebygges, og hvor er da det rimelige i at belaste sådanne ejendomme med stigende faste skatter i en tid, da man i øvrigt, regering og opposition imellem, er enige om at lette de faste skatter for landbrugs-erhvervet? Ja, jeg undtager naturligvis det ærede medlem hr. Holger Eriksen, som ikke er enig, men ellers er regeringen og regeringspartierne enige med os andre i, at man skal lette de faste skatter på landbrugererhvervet, fordi det er så hårdt ramt økonomisk.

Nu vil man måske dertil sige, at denne opvurdering kun ønskes gennemført, hvor sådanne ejendomme i forventning om fremtidig overflytning til inderzone sælges til så høje priser, at man bør gøre noget derved. Det vil man så gøre ved at vurdere dem op, så de bliver pålagt grundskyld og grundstigningsskyld. Men når man så, hvad man tilsigter? Jeg er ikke sikker på, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen har ret i den måde, han fremstiller sagen på, for købes en sådan ejendom af en køber, der er ude på spekulation, så ved vi, at han rammes af indkomstbeskatningen. Køber han den til en høj pris, uden at det egentlig er med spekulation for øje, men fordi han økonomisk kan magte at give denne høje pris og vil give den på grund af beliggenhedsværdien, så må man også regne med, at han kan magte at drive den i fremtiden, selv om man lægger disse høje skatter på ham, og også overkomme at drive den, indtil den kommer i inderzonen, fordi han kan trække de faste skatter, man lægger på, fra i sin skattepligtige indkomst. Og som sagt, er han ude på spekulation, rammes han på anden måde. Derfor forekommer det mig, at der tiltrænges en nærmere undersøgelse af om det, man her er ude på, er andet end en smuk teori, som i praksis ikke fører til det resultat, man gerne vil nå.

Lovforslaget om kapitalvindingsskatten er væsentligt mere omfattende, og det er også, set fra mit partis synspunkt, væsentligt værre. Vi har ikke nogen tro på, at kapitalvindingsskatten skaffer billigere jord. Det har regeringen jo heller ikke for sit vedkommende villet hævde, og det tror jeg er meget fornuftigt af den. Men vi tror heller ikke på, at den skaffer større eller hurtigere udbud af jord — tværtimod. Vi tror, at den vil nedfælde sig i højere priser, som forbrugerne komme til at betale, og at den vil forsinke udbuddet. Hvis den højtærede finansminister ikke kan være enig med os i disse synspunkter, kan jeg trøste ham med, at hans specialister i det aktstykke, som er forelagt for folketingets markedsudvalg, har givet udtryk for nøjagtig den samme opfattelse.

Tilbage bliver så den sociale retfærdighedshandling, som den højtærede statsminister talte om, og det er vist så som så med den.

I dagbladet Information for 6. marts var der fremdraget et par tilfælde af denne sociale retfærdighed. I det ene drejede det sig om en landmand, der gik med til en jordfordeling, hvorved både han og andre fik deres ejendomme mere rationelt arronderet — en bestræbelse, som staten ofrer både penge og indsats på at fremme — og for hans vedkommende førte det til, at hans ejendom af det offentlige blev vurderet højere, skønt han havde byttet jord mod jord — der var overhovedet ingen penge indblandet i det — med det resultat, at han ved et senere salg kom til at svare kapitalvindingsskat. Forekommer det rimeligt, når staten i øvrigt udfolder bestræbelser for at hjælpe landbruget til bedre driftsformer — i henhold til jordfordelingsloven er det jo endda sådan, at man kan tvinge en mand til med 25 pct. af hans jord at gå ind i en jordfordeling — at resultatet kan blive, at han derved eventuelt samtidig påtvinges en kapitalvindingsskat? Synes den højtærede finansminister, at det er rimeligt?

Og medens vi er ved tvang, så er det også efter vor almindelige ekspropriationslov sådan, at staten med loven i hånd kan ekspropriere en ejendom fra en mand, når den giver ham fuld erstatning, som grundloven foreskriver. Men sker det under den